

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 16-10-2013

Maria Jesus Sinfreu

Quants treballs s'han creat des del pacte per l'ocupació? I en quins àmbits?

El Pacte per l'Ocupació es va signar el mes de març del 2013, i a partir d'aquesta data s'han creat o hem contribuït a la creació de vint-i-dos llocs de treball, concretament setze amb una subvenció per sis mesos amb la condició que les empreses destinatàries contractin per sis mesos més, en total un any. I després a través d'un pla d'ocupació sis llocs de treball més. Des de l'1 de gener hi havia un altre pla, que ha suposat tretze persones més.

Diego Martínez Cebrián

Que ante la grave situación de crisis y falta de trabajo que estan padeciendo muchas familias y personas en nuestro municipio, y haciendo una valoración positiva del esfuerzo que realiza el Equipo de Gobierno en el tema del empleo, el Grupo Local de Ciudadans de Esplugues de Llobregat:

Solicito:

Que se le informe sobre las siguientes cuestiones, en el próximo Pleno Municipal del 16/10/2013:

¿Cuántas personas, vecinos de Esplugues, están actualmente trabajando a través del Plan de Empleo organizado por éste Ayuntamiento?

Bé, hi ha aquestes vint-i-dues persones

¿Qué tipo de contrato tienen dichas personas?

Hi ha de dos tipus: Un és d'una durada a temps parcial de sis mesos, el 70 per cent de la jornada, que són sis i altres setze, corresponen a treballadors dels quals l'Ajuntament ha subvencionat la seva contractació amb la condició que l'empresa els contracti per sis mesos més, en total, doncs, un any.

¿Qué condiciones se les exige a los aspirantes, a uno de estos empleos, para su adjudicación?

Bé, fonamentalment és ser residents a Esplugues i estar inscrits a l'oficina de treball de la Generalitat, el SOC, i evidentment, segons el lloc de treball, experiència i que tingui un perfil adequat, a més a més d'una anàlisi de la seva situació, especialment la seva situació social.

¿Hay concurso/oposición o cualquier otro sistema de selección para la adjudicación de estos empleos?

No és realment un concurs o oposició, sinó que hi ha una selecció, el SOC fa una selecció prèvia de tres persones per a cadascun dels llocs de treball, l'ajuntament fa unes entrevistes i a partir d'aquí hi ha una proposta de contractació d'una d'aquestes persones.

¿Cuánto tiempo ha de pasar, una vez finalizado el mencionado contrato, para poder volver a solicitar uno de nuevo?

Bé, en principi, si és a través del SOC, divuit mesos, i si a través del programa de l'Àrea Metropolitana no hi ha un termini concret, són les bases que l'ajuntament pugui establir en cadascuna de les convocatòries qui ho determinarà.

¿Tienen prioridad los vecinos del municipio sobre los foráneos a la hora de adjudicar uno de estos empleos?

Totalment. Absoluta.

¿Cuándo el Ayuntamiento contrata una obra o servicio a una empresa privada, se le exige a esa empresa, que una parte del personal que participe en el trabajo a realizar sea residente en Esplugues?

Bé, això nosaltres no podem establir-ho així, perquè la normativa legal vigent això no ho contempla. Sí que podríem dir que estès en atur com una de les qüestions a tenir en compte, però no podem obligar una empresa que els seus treballadors siguin residents a Esplugues i estiguin en aquesta situació d'atur. No obstant, sobre aquest altre aspecte, que estiguin en atur o de quina manera podem incidir en això, hi ha una comissió tècnica que està estudiant dins del Pacte per l'Ocupació i la Dinamització Econòmica, per veure de quina manera amb els plecs de condicions dels contractes podem introduir algun tipus de clàusula que afavoreixi la gent en atur d'Esplugues.

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. Doncs ara sí és el torn de formular les preguntes oralment aquí, al ple, i, per tant, primer és el torn dels presidents o presidentes d'associacions de veïns, que jo crec que ara mateix no hi ha ningú, hi havia algú però ha marxat, i per tant, doncs, passariem a què pugui ser formulat per qualsevol de les persones que avui assisteixen al ple.

A veure, hi ha gent que fa anys que ens coneixem, jo a tothom no conec. Crec que és la senyora Laura Benito... La resta que m'ha demanat, no tinc tanta memòria... Javi... El cognom exactament? Mederos. Diego Martínez. Francisco

Leonés. Bé, en principi tindriem aquestes quatre persones que hem identificat ara, el senyor Serrano, el senyor Campo i el senyor Alsinet. Crec que no em deixo a ningú.

Molt bé, doncs comencem. La senyora Benito. Vol formular una o dues qüestions? Si és una, té un minut.”

La senyora Benito:

“Una cuestión para ustedes, y una cuestión para el resto de los partidos.”

La senyora alcaldessa:

“Pues tiene un minuto para cada.”

La senyora Benito:

“Sí. Parece ser que el Ayuntamiento de Esplugues ha pedido voluntarios para colaborar con los agentes de la Policía Local, en prestaciones de protección y vigilancia en las puertas de los colegios. Bueno, nosotros en principio queremos saber cuánto va a durar esta campaña, previsiblemente supongo que será durante todo el curso escolar, y luego también quisiéramos saber por qué no se ha previsto esto en los presupuestos municipales, si en vez de pedir voluntarios se ha tenido en cuenta a los parados de Esplugues, en concreto a los 500 parados que ya no están percibiendo absolutamente nada. Creemos que se ha perdido una ocasión para darles una vía de ingresos a estas personas que no están ingresando absolutamente nada, y además para levantar su autoestima, que debe estar bastante baja, por cierto. Éstas son las preguntas.

Y luego otra cuestión con referencia a lo que ha presentado Iniciativa per Catalunya. A ver, señor Giner, a nosotros no nos ha quedado muy claro si usted apoya la inmersión lingüística o si usted apoya el modelo trilingüe, porque no hay ningún problema en estudiar en catalán, en castellano y además adherir otra lengua, en este caso el inglés. Eso es un modelo trilingüe en el cual Ciudadans está de acuerdo. Pero no entendemos cómo es posible que a este pleno se traigan estas cuestiones. Mire, será muy importante posiblemente lo que pase en Baleares, pero es que es una cuestión de las Islas Baleares y de una autonomía completamente diferente a la nuestra.

Yo creo que esta noche no van a dormir en las Islas Baleares pensando lo que se ha aprobado aquí, en este ayuntamiento. Es que no tiene ninguna repercusión. Y seguramente a la señora María, que va a comprar el pan, no le preocupan estas cuestiones. Al señor parado que no tiene ningún tipo de ingreso y que no llega a final de mes, este tipo de cuestiones tampoco le interesa. Y a la señora que tiene un sueldo reducidísimo y no sabe lo que va a poner en la mesa, pues tampoco le interesa. Entonces, no sé, a mí no me parece muy serio, me parece una pérdida de tiempo, nos parece una pérdida de tiempo, y además malgastar el dinero del contribuyente de Esplugues.

Y ya para finalizar yo quisiera hacer una pregunta a ustedes, a estos señores, los de Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana y Convergència i Unió. A mí me gustaría que me explicaran, porque algunas veces consideramos que el tema de la lengua como que se está utilizando un poco como arma política, y además de utilizarla como arma política, como arma de adoctrinamiento para los niños, porque me tienen que explicar ustedes por qué el señor Artur Mas, porque el señor Junqueras, por qué el señor Montilla eligen para sus hijos una educación trilingüe en colegios de élite. Resulta que esa educación no se la puede pagar la clase obrera, no se la puede pagar la clase media. Y ustedes me podrán decir: «Eso es una opción de estos señores». Pues no, no es una opción de estos señores, estos señores, si tuvieran una educación de calidad en los colegios públicos, no tendrían ninguna necesidad de llevarse a sus hijos a los colegios privados y concertados. Y como no quieren para sus hijos la educación que se está dando en la escuela pública, por eso se los llevan a la privada, donde es una educación trilingüe.

Y para terminar...»

La senyora alcaldessa:

“Senyora Benito, he sigut molt flexible. Trenta segons.”

La senyora Benito:

“No, no, voy a finalizar. Una frase del señor Diego Luis Córdoba. Por la ignorancia, se desciende a la servidumbre. Por la educación se llega a la libertad, y en la educación entran las lenguas. Las dos lenguas que tenemos en Cataluña, y que además son parte de millones de catalanes, que es el catalán, el castellano en las mismas, en igualdad de condiciones. Gracias.”

La senyora alcaldessa:

“El senyor Javi Mederos.»

El senyor Mederos:

“Hola, bona nit, buenas noches. Dos.”

La senyora alcaldessa:

“Pues tiene un minuto para cada.”

El senyor Mederos:

“Bueno, aún sigo un poco en estado de shock después de escuchar esta noche que el español no existe, me he quedado un poco en blanco, así que haré la intervención en los dos idiomas, que sí que existen, por lo visto.

Als partits sobiranistes, Convergència, Esquerra –a Iniciativa no la fico. José Antonio Velázquez, a partir d’avui l’estelada queda patentada, és a dir, per utilitzar-la s’haurà de pagar. Jo convido a què vigilin, perquè com s’ho torni a... No s’han assabentat, no? No s’han assabentat? L’estelada ha estat patentada per un empresari de Castelló, Espanya. Ho dic més que res perquè el pròxim cop que tornin a utilitzar el Robert Brillas per fer festes republicanes i pengin una estelada, Jaume, doncs vigili que no li pagarem entre tots. (*Remor de veus.*) Bé, és igual, Jordi, ja m’ha entès.

La segunda cuestión, el PSC. El sábado pasado les estuvimos esperando. Les estuvimos esperando en Plaza Cataluña. Decenas de miles de catalanes, plataformas cívicas, partidos democráticos y miembros de la sociedad acudieron a festejar el Doce de Octubre. Queremos hacer dos preguntas. La primera es por qué no acudieron, por qué no vinieron, en general, al PSC de Esplugues, por qué no vinieron.

Y en segundo lugar nos gustaría que nos hiciera una valoración de qué les parece no acudir a una fiesta que al fin y al cabo yo creo que forma parte también de la esencia del PSC. Creo yo, vamos, o al menos la de sus votantes, que es la de querer una Cataluña fuerte dentro de una España, siguiendo el modelo que sea, el federal en este caso. Pero nos gustaría saber por qué no vinieron. Una respuesta creo que simple, pero bueno.”

La senyora alcaldessa:

“La pregunta és molt concreta, i la donarem.”

El senyor Mederos:

“Y básicamente son estas dos preguntas.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. El senyor Diego Martínez.”

El senyor Martínez:

“Bueno, mi pregunta será muy fácil también. Desde el punto de vista de un ciudadano corriente y moliente, me gustaría saber si el consistorio participa de la lotería de la Llum. Organiza, participa, apoya y en todo caso me gustaría hacer algunas preguntas que serían interesantes, puesto que en función de las respuestas seguramente más ciudadanos de Esplugues participarían de esa lotería.

Parece ser que una vez que se repartan premios, que no sé en qué consistirán, el 5 por ciento se dedica a la Cruz Roja Española, y el resto ya no sé si se dedica solamente a pagar el alumbrado público, o se dedica a alguna otra cuestión. Por eso digo que en función de la respuesta, seguramente la ciudadanía participaría más de esta lotería.

Muchas gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Francisco Leonés. Té una qüestió o dues? Pues tiene un minuto para esa pregunta.”

El senyor Leonés:

“Yo hice una vez una pregunta en el edificio Molí para que me respondieran, y no sabían responderme. Me dijeron que hiciera una instancia, aquí tengo la copia con fecha 8 de julio. El mismo mes de julio, el día 17, vine al pleno y formulé esas preguntas. Me dieron que no sabían nada de eso, que me llamarían, me pidieron el teléfono y me dirían algo. Me llamaron el 1 de agosto, yo estaba ocupado con mi sobrino de canguro, ya que no hago nada, y me dieron una respuesta vaga que no me convenció. Entonces mi sobrino pidió hacer caca, y en señor que me estaba llamando me dijo: «Como veo que estás ocupado, te llamaré en septiembre.» Ha pasado septiembre, estamos en octubre, y a mí nadie me ha llamado todavía para responder a las preguntas que yo hice aquí, en el pleno.

Entonces, mi pregunta es: ¿Me van a responder o no?”

La senyora alcaldessa:

“Senyor Serrano. ¿Tiene una pregunta o dos?”

El senyor Serrano:

“Una –una. Además, bastante completa.”

La senyora alcaldessa:

“Sabe que tiene un minuto. Que no se multiplica por veinte.”

El senyor Serrano:

“Sí, sí. Que no, uno solamente, un minuto, sí. Bueno, yo no voy a hacer ninguna pregunta, yo más que todo es informar, ¿no? Yo estoy preocupado porque en el barrio ahora tengo que decir que desgraciadamente son tiempos de conflictos, de educación, de sanidad, etcétera, buenos, los conflictos, y ahora en Can Vidalet os tengo que decir, por si alguno no lo saben, que desgraciadamente de los médicos han quitado a cuatro personas. Sé que son dos médicos, otra persona de no sé qué profesión tiene dentro de la sanidad, pero bueno, allí hay un malestar tremendo. Yo digo eso para que todos lo sepáis, y si alguien tiene tiempo libre y tal y quiere apoyar lo que allí se haga, que os esperamos a vosotros pero que como mínimo que todos y todas seamos sabedores de que desgraciadamente allí los médicos... Ya sé que las

competencias son las que son, eso ya lo sé, pero bueno, a título personal, de todos los que estamos, pues la persona que tenga alguna inquietud que se pase por allí y que nos apoye con lo que verdaderamente pueda, porque el tema yo pienso que de esta forma, de seguir así non van a mirar el bolso antes que la salud. Digo yo, porque bueno, cada día están poniendo más problemas y recortando más, o sea que era esto sencillamente.

Gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. Doncs el senyor Campo ara té la paraula. Una qüestió o dues?”

El senyor Campo:

“No, una.”

La senyora alcaldessa:

“Doncs un minut.”

El senyor Campo:

“Sí, a veure, us vaig enviar per escrit les coses que volíem plantejar, no perquè... Ja sabia que era fora de temps, però en tot cas era com a deferència perquè ho sabéssiu abans. Algunes s’han resolt, després hi ha l’altra, que és el tema de la senyalització dels edificis, que també l’han plantejat ells, però jo també, com a grup d’estudis, pensàvem també en les rutes, que no només caldria senyalitzar edificis, però també rutes. En tot cas, l’aportació que faig en nom de la presidenta del Grup d’Estudis és que nosaltres voldríem participar, com a mínim quan ho tingueu una mica pensat i una mica elaborat compteu amb nosaltres i compteu amb ells, que han fet la proposta. És a dir, que no ens trobem amb la sorpresa desagradable, o agradable, per una banda, perquè s’haurà fet, però desagradable que de la gent que estem preocupats per aquest tema, que hagueu passat de nosaltres.

I a veure, i l’altra qüestió, i ja em canvio el barret, ara parlo com a Santi, perquè no volia intervenir però m’obliguen les circumstàncies, a veure, penso, alcaldessa, que no has estat equànime amb mi, perquè és veritat que jo no

havia de parlar, però m'ha indignat que unes persones del públic aplaudeixin un error de la regidora de Convergència en relació al valencià, que segons la comunitat lingüística, inclosa la Real Academia Española de la Lengua, és català i, per tant, que aplaudeixin, que donin suport a la barbaritat que el valencià no és català m'ha fet vergonya. *(Veü de fons.)* Bé, doncs ho ha semblat –ho ha semblat. Però no m'interrompeu, que jo no us he interromput a vosaltres. *(Veü de fons.)* Sí, però estic parlant jo, sigues educada i respecta. Quan jo acabi, em dius el que hagi de dir.

Bé, a veure, recordem, els últims tres-cents anys, dos-cents quaranta, el català ha estat perseguit, cosa que és una dada absolutament objectiva. Hi ha governs com el Govern d'Aragó, del PP, que s'inventa el LAPAO, el Govern de Mallorca que carrega contra el català volent-se carregar la normalització lingüística, el Govern de València que no accepta ni les conclusions de la pròpia acadèmia de la llengua, que han creat ells, que parla de la unitat de la llengua i no la reconeixen, i per tant, que hi ha una actitud agressiva contra el català d'un nacionalisme espanyol carca, ignorant i caspós, per tant, això ens sap greu i ens fa mal.

Després, parlant de números, també s'ha de saber comptar, perquè la Delegació del Govern a la plaça Catalunya el 2011, manifestació dels indignats, tota la plaça Catalunya plena..."

La senyora alcaldessa:

"Senyora Benito, vostè no m'ho digui, almenys vostè no m'hi digui."

El senyor Campo:

"Ha parlat molt més que jo. Home. I m'has interromput."

La senyora alcaldessa:

"Saben que no m'agrada mirar el rellotge, saben que intentem portar un ple... Darrerament no gaire, senyor Sánchez, de veritat, no gaire. Que si és un minut..., estan tres o estan quatre, saben que fem això. El que no poden estar és vint minuts. És veritat que vostè s'ha allargat una mica, i és cert que al senyor Campo, que ens coneixem, li agrada allargar-se una mica, per tant, té trenta segons per acabar el que està dient."

El senyor Campo:

“No, simplement, a veure, delegació del Govern, manifestació dels indignats, plaça Catalunya plena, carrers adjacents plens, són 10.000 persones. Deu mil persones, delegació del Govern. Indignats, 10.000 persones. Dotze d’Octubre, manifestació convocada per Plataforma per Catalunya, PP i Ciutadans, que no omplen tota la plaça Catalunya –que no omplen tota la plaça Catalunya– són 100.000 persones.”

(Veus de fons.)

La senyora alcaldessa:

“Senyor Campo, entenc que vostè ha acabat, i que li toca al senyor Alsinet, veritat? Bé, l’hem sentit el que volia expressar.

(Remor de veus.)

Senyor Alsinet, té una qüestió o dues?”

El senyor Alsinet:

“Bé, és una qüestió.”

La senyora alcaldessa:

“Doncs té un minut.”

El senyor Alsinet:

“Bé, un minut... Si em puc allargar uns segons més, millor que millor, no?”

Bé, perdonin-me els nervis, és de les poques vegades que intervinc, ho he hagut d’escriure perquè si no, no hi ha manera. Bé, avui, 16 d’octubre de l’any 2013, em dirigeixo a vostès amb l’ànim de reivindicar uns fets de la Guerra de Successió espanyola transcorreguts al nostre poble d’Esplugues, i que el proper 25 de desembre en farà tres-cents anys. Uns successos històrics que van ser redactats en un document per Felip Sobirà, rector i secretari del nostre poble durant aquella època. Es té constància que aquell document va ser guardat en un llibre de rebuts del desaparegut arxiu de Can Pi, però que

Mossèn Esteve Carbonell va poder recuperar en la seva monografia històrica d'Esplugues.

El document del qual els parlo diu així: «*In futuram reimmeriam*. El 25 de desembre del 1713 arribaren a Esplugues tropes castellanques i franceses manades pel Duc de Pòpuli, per prendre Barcelona amb el duc de Berwick, defensant-se sol a Barcelona, i lo castell de Barcelona, sense rei, per haver-se retirat Carles III en ser nomenat emperador d'Alemanya. En aquests temps tan dolents de guerra, tots los *homens* del poble han marxat, quedant jo, rector, tot sol amb los vellets, dones i criatures.

En aquest poble d'Esplugues, les tropes forasteres espatllaren dotze cases, i tan sols ne quedaren deu sense espatllar, per haver-los dit jo que en el poble no hi havia més que vells, dones i criatures. De la rectoria s'han emportat tota la roba blanca que han robat, i han destruït i cremat molts llibres d'escriptures, pergamins dels vells censos i altres documents de molta importància d'aquesta parròquia de Santa Magdalena d'Esplugues. També se llevaren cinc parells de bous, quatre matxos, set ases del poble, i tot el que pogueren robar de l'hostal i de les demés cases, havent deixat aquest poble desgraciat i arruïnat.

Ita est, Filpus Sobirà, rector et notarius Santa Magdalena d'Espelunsis.»

A nivell de conclusió, sí, molt il·lustre alcaldessa, va ser una desfeta, i no només a Barcelona sinó també a Esplugues. I com no, per sobreentès, a tot el vell principat de Catalunya.

Moltes gràcies.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé. Doncs ara és el moment de donar resposta, crec que no només han interpel·lat d'equip de govern, també a algun grup més i, per tant, farem en l'ordre habitual de menor a major representació.”

La senyora alcaldessa:

“No podem intervenir, i a més és que jo crec que aquest estat de crispació tampoc ens porta enlloc. Podem pensar diferent tots, i aquesta és la gràcia de la democràcia, però no cal que sigui d'una manera crispada, si us plau.”

La senyora alcaldessa:

“Ah, el PP no ha estat interpel·lat, per tant, no cal entrar a contestar. (*Veus de fons.*) No, no, no convé de moment més que el que convé. Doncs crec que ens toca a l'equip de govern i, per tant, té la paraula el portaveu per respondre les qüestions. I disculpin, més que res perquè he notat un moment de crispació i em sembla que està bé fer una mica més distès el ple, perquè ho torno a dir i ho tornaré a dir quan acabi el ple, abans de tancar la sessió, i és que podem discrepar, faltaria més, en democràcia, cadascun pot pensar el que vulgui, però la discrepància no pot portar a la crispació. Continuo pensant el mateix. Crec que amb molta tranquil·litat podem discutir les coses i, per tant, de vegades si fem alguna broma és per intentar que l'ambient no sigui massa crispat. Disculpin si no ho han entès així.”

El senyor Giner:

“Bé, sobre les preguntes de la senyora Laura Benito, que deia que «cuánto va a durar la campaña de captación de voluntarios para regular el tránsito a la entrada de las escuelas», pues va a ser una campaña abierta, a mesura que tinguem la sort que hi hagi suficient nombre com per omplir, diguem-ne, el nombre de places que necessitem, doncs perfecte, si falla algú quedarà oberta, i si hi ha algú que es vol incorporar, hi haurà una llista d'espera. Nosaltres no podem contractar per llei a ningú, sobre la proposta de què «per què no contracten vostès gent en atur» i tal, per llei no podem contractar ningú, excepte a través del que serien els plans d'ocupació, que van adreçats concretament, doncs, a uns col·lectius molt concrets, amb unes condicions molt concretes, per tant, no podríem contractar ningú per fer aquesta funció.

Quant al que, em pregunta a mi sobre el tema de donar suport o no a la immersió lingüística. Jo totalment. Miri, tant de bo servís de precedent, però jo en aquest sentit estic totalment d'acord amb el que ha dit en aquest mateix sentit el senyor Figueras, totalment d'acord. Per tant, la resposta que li ha donat és la meva resposta. Totalment d'acord. Clar que crec en la immersió lingüística –clar que crec en la immersió lingüística. Faltaria més. No conec encara ningú que hagi acabat els estudis primaris que no sàpiga parlar tan bé el català com el castellà. Miri, a més, li diré una cosa. Nens, fills, nens i nenes fills d'immigrants sud-americans és un plaer escoltar-los parlar català, i als pares se'ls cau la baba. Per tant, és una manera d'integració. I per tant, clar que crec en la immersió lingüística. Jo crec en la unió, no en la divisió, evidentment, i en la llengua com un vehicle per entendre'ns tothom.

Em comentava l'alcaldeessa que és així mateix també, amb el tema de l'anglès passa el mateix, vull dir, també és un idioma per acabar parlant, tant de bo. *(Veus de fons.)* Molt bé.

El senyor Mederos feia una pregunta, deia: «¿Por qué no vinieron al acto?» No sé, por qué no vinieron ustedes o no fueron al acto de l'Onze de Setembre? Es una de las preguntas. Doncs miri, no vam anar a l'acte, si em pregunta a mi, perquè vaig pensar, per mi mateix, que no havia per què anar. Hagués pogut anar a un altre, no? Jo li podria preguntar: «Escoltin, vostès per què no van anar a l'acte de l'Onze de Setembre, per què no convoquen i assisteixen als actes de l'Onze de Setembre?» Escoltin, doncs les seves raons tindran, per tant, en aquest sentit afortunadament hi ha absoluta llibertat. Jo no sóc independentista, però no vaig anar a la concentració perquè no veia per què havia d'anar a la concentració aquesta.

Quant al senyor Diego Martínez, que parlava d'unes preguntes sobre la loteria de la Llum, doncs la senyora María Mena, regidora de Comerç, podrà respondre segurament molt millor que jo.”

La senyora Mena:

“Aclararle, o la información que le puedo dar es que es una iniciativa de entidades, la Unió de Botiguers i Comerciants d'Esplugues, varias asociaciones de vecinos de este municipio, y tanto la venta como el destino de lo que recogen es puramente de organización de ellos, nada más. Solamente aclararle una cosa: No me esperen en este acto de Plaza Cataluña.»

El senyor Giner:

“El senyor Serrano, ha fet una pregunta i en prenem nota d'això que vostè ha manifestat i prendrem interès en veure quina és la situació en aquest cas de l'assistència sanitària a l'ambulatori de Can Vidalet.

I el senyor Campo ens demana que els tinguem en compte per tractar de la ruta turística, doncs molt bé, prenem nota també de la seva petició.

I pel que fa, finalment al senyor Alsinet, que ha fet una manifestació històrica sobre els fets de 1714, que està en una monografia històrica de Esplugues de Mossèn Esteve Carbonell, que era família de Can Cargol. Molt bé.”

La senyora alcaldessa:

“Bé, ara em permetran una petita llicència, perquè jo he tingut molta paciència, hi he après molt sentint el que tothom ha dit avui al ple, però ara vostès tindran una miqueta de paciència... És veritat, cert. Això ha de ser el senyor Giner.”

El senyor Giner::

“Perdó. Sobre aquesta instància, miri, la veritat és que no sé exactament a què es deu aquest fet que vostè planteja.» *(Veü de fons.)*

La senyora alcaldessa:

“El nom de la persona no el recorda, no es va identificar?”

(Veü de fons.)

El senyor Giner:

“Ahora, al salir, nos da el nombre y el teléfono, y miraremos de averiguarlo.”

La senyora alcaldessa:

“Demà el truquen. Demà. Demà el truquen, no li puc dir una altra cosa, ara no li puc dir una altra cosa. *(Veü de fons.)* Bé, jo li dic que demà el truquen.

Bé, com deia, ara tindran dos minuts de paciència amb mi, perquè la senyora Millà ho deia molt bé: «Amb el que he sentit alguna cosa he de dir», i jo també penso que alguna cosa he de dir. Una ja l’he dita, podem discrepar, podem pensar diferent, i a més és que és meravellós pensar diferent, però jo crec que ho hem d’expressar d’una manera tranquil·la, i aquí som ben poquets. A mi m’entristeix en certa manera pensar que el que ha passat aquí, en un ple, amb poques persones, estigui passant en el país. Per tant, jo crec que hem de reflexionar molt profundament. Aquestes fractures socials no ens convenen, el país ha d’estar cohesionat, malgrat que pensem diferent, i malgrat que alguns pensin que el futur de Catalunya ha de passar per A, i altres pensem que pugui passar per B. Però en qualsevol cas s’ha de fer d’una manera pacífica, tranquil·la, democràtica. Aquesta és una de les coses que volia dir, no ens crispem per expressar les idees, permetin-me aquesta opinió.

Després, donaré la meva opinió, que és la del meu partit, però també la meva opinió de la immersió lingüística. Jo estic molt d'acord amb el que ha dit el nostre portaveu, el senyor Giner. Jo estic a favor, per molts motius, des d'un punt de vista fins i tot –ho deia la senyora Millà– d'èxit, de reconeixement d'Europa. Europa ha reconegut aquest model. Ens pot agradar més o menys, però l'ha reconegut. I per què estic a favor? Doncs estem, i jo estic en concret a favor, sobretot perquè no m'agradaria tenir dos classes d'escoles al meu país. A una entrarien els castellanoparlants, i a l'altra entrarien els catalanoparlants. És a dir, no m'agrada la idea de segregar els nens en funció de la llengua materna, al contrari, penso que hi ha d'haver una única escola. I aquest model és un model que s'ha demostrat que és fantàstic pels resultats que s'obtenen en sortir de l'escola. Ens falta una pota, i és veritat, és l'anglès, jo també ho comparteixo. És el que volia dir, jo crec que els nens i nenes han de sortir parlant perfectament el català, perfectament el castellà, com ara passa, i perfectament l'anglès. I si no els parlen perfectament, si més no els parlen millor que altres territoris de l'Estat espanyol –millor– el català i el castellà. De les competències bàsiques se'n desprèn exactament aquesta conclusió.

Jo sóc filla d'andalusos, no explicaré la meva història, a més, crec que la coneixen, però sóc filla d'andalusos, per tant, jo la primera vegada que vaig sentir parlar en català, no sé, no diré que tenia vint anys, perquè pot ser exageraria una mica, però va ser quan vaig començar primer de batxillerat, primer de BUP. És la primera vegada, perquè ni els meus pares ni al barri on vivien, que encara hi viuen, allà ningú no parlava català, és més, no sabia què era el català. Jo tenia ja una edat. Clar, segurament no el parlaré com el parla el senyor Figueras, però el parlo i n'estic molt orgullosa. I amb els meus pares parlo en castellà i amb els meus fills parlo català, i estic molt contenta, i sóc molt feliç de fer-ho. I penso que a l'escola... I ho diu una persona que en aquest cas no és sospitosa, de tenir estirp important catalana, perquè no la tinc, la tinc en una altra terra, no?, però em sento tan catalana com el senyor Figueras. No em renyi, senyor Pons, que es passa el dia renyant-nos, senyor Pons. Em sento, com deia, tan catalana i m'estimo tant la meva terra com se l'estima el senyor Figueras.

Però en qualsevol cas, deixin-me que, per cloure, li digui una cosa. Hem creat un problema on no existia. És la meva opinió. Igual estic equivocada, però crec que hem creat un problema on no existia. L'important és que els nens surtin parlant perfectament, deia abans, català, castellà, anglès. Jo parlo castellà, català, anglès, francès, i em sento molt feliç de poder fer-ho, millor o pitjor però de poder fer-ho, però que sàpiguen moltes matemàtiques, que sàpiguen, evidentment, moltes de les assignatures que veuen, i els pares no ho podem triar tot. No podem triar quantes hores de matemàtiques, perquè no som experts en pedagogia i en el que els nens han d'aprendre. No podem escollir les hores d'educació física, i no podem escollir això. jo crec que és un model

que durant molts anys ha funcionat molt bé, que fa que quan vénen al Consell d'Infants els nanos que els seus pares són sud-americans, parlen molt millor que jo mateixa el català, i jo crec que és un orgull, i per a moltes famílies vingudes de fora pensin que parlar català –ja sé que no estan d'acord i que van protestant quan jo parlo, però és igual, jo m'he d'expressar amb llibertat – el fet d'aprendre català ha suposat també una ascensor social, és a dir, han equiparat nens que les seves famílies parlen un idioma i parlen l'altre, i jo crec que no hem de bufar.

Miri, em va fer il·lusió una cosa, i amb això acabo que m'estic allargant massa. El dia del meu sant em va felicitar pel Facebook una cosina meva. És andalusa, nascuda a Riotinto, mai no ha viscut a Catalunya, mai de la vida. Ha vingut a visitar-nos, no sé, quatre, cinc, deu vegades, però li agrada molt aquesta terra i el nostre idioma. Ella en el seu moment va fer filologia a Sevilla, a la Universitat de Sevilla, filologia anglesa, i li agraden els idiomes. I em va fer moltíssima il·lusió que la meva cosina andalusa, que no ha viscut mai a Catalunya, em dediqués un missatge felicitant-me el sant en un català pràcticament perfecte. De manera que jo crec que el que necessitem és no crear problemes, al contrari. I si detectem algun problema per a això estem tots, que trobarem la manera perfecta de solucionar-ho. Quan volem ens posem d'acord –quan volem ens posem d'acord– i si volguéssim, ens posaríem d'acord també.

De manera que això és tot, perdonin que m'hagi allargat en aquesta reflexió, i podem aixecar aquesta sessió.”